

קרב:

א (מ"י פ"ח מהל' אבות
הטומאות ה' טו):
ב (מ"י טס):
ג ב' ד' מ"י פ"ח מהל'
גבורים ה' יא:
ה ב' ד' מ"י פ"ח מהל'
הפלה ה' כ [ג]
המג ענין קט טושי"ע א"ח
ה"ר זכ סעף ד (טעור א"ח
ק"ר דלג):
ו ה' (מ"י פ"ח מהל'
הכסות טשי"ע א"ח
יטמן קט סעף א)
יג (המחזיקים לא טעור מזה
וכא טעור לא טעור):

מוסף רש"י

[illegible]

העור והרומב פרק תשיעי חולין

דאס איזא וואו שיינק טבעי י"ה. חתמה אחת ה"מ למנצי
 או דילמא ה"ק עולה בן שנתו בין יונק בין שאין יונק ואמר
 י"ה ר' יוחנן כל זמן שיינק בין בן שנתו בין שאין בן שנתו וי"ל דלא
 מסתברא דנצי לאיסלוגי כולי האי ולאבי לא נצי הכי וה"ר יעקב

מקורבניו"ל חיוך דכולה שמעמין סגרה
 ידועת קשה אפילו מוך שמו כשאין
 יונק מיונק אחר שנתו ולכן כיון דר'
 ויונתן כל זמן שיונק קאמר א"כ פשיטא
 דעולא והוא שיונק קאמר דאי מוך
 שנתו כ"ש יונק ב"ן שאין יונק קאמר
 דמאשיב ליה כ"ר א"כ הוסיף ר' יונק
 כל זמן שיונק הא עולא מודה דכל שכן
 הוא: **עורר הראש** ש"י ענף הד' מהו
 שיטמא. דעל מנשה היה שאל היקר
 הלכה דמנשה הוא דיע דפדריך מינה
 לרבי יוחנן בסמוך:

למינהו הפסיק הענין. מינה
דלמר לעיל (דף קכז):
הדאי העמאים לאסור צירן ורועטן
דמאס נני למינהו הפסיק הענין
דמאס אחד הוא לפירוט הקונטרס וי"ל
דהכא כל הנהו דממעטין אית להו
גישמא סגרא הוא (ג) לאקומי אהנן
דמניב בחר למינהו ואפי"ג דממנא
תמנממ דהדיירו דיע לה גישמא
ומרצין כהא צירן ורועטן דלעיל
סגרא הוא לאקומי בטולא:

למיניהו הפסיק הענין. קצת מימה
מיון להפסיק הענין למה
לא אלה: (א) דברכי יהודה דאורי'
בית ישראל. פירש בקונטרס דלית
ליה דרשה דהטעמים (א) ולפירושו
היה תנא דברייתא לא רבי יהודה ולא
בר פלוגמיה ונחמס קאמר רב תנא
הוא ופליגי דהא תנא דברייתא כוומיה
ויאז לפרש דכולוהו אית לכו דרשה
דהטעמים ומוקי במגדל רביא
בנהנו דלית להו גישתא ומיעוטא
בנהנו דלית להו גישתא ולית להו
למיניהו הפסיק הענין אבל רב דלית
ליה למיניהו הפסיק הענין ע"כ פליגי
עליהו ומשיב שמעת:

אזון חמור שטלאה לְקוּפּה טהור. ומטבטל הכשר שיהי בלון פיה' בדריך' דהכל גמי במתני' לְהוּ סגי בהנחה לפי הדורסן בלל הילך ויחומה ל"ב מחי' משני טלאה אפילו דלל הילך דלכתי תקשה לימני במתני' ההמה לפני הדורסן בלל הילך ע"כ נראה דה"פ הילך אין טלאה לל מודללל קתני במתני' טלאה דס"ד טעולל גרע מהילך ומשני טלאה דף

על גב דלא הילך כלומר ק' ל' זה כמו זה ואין חדוש בזה יותר מזה:
לגבול. פ"ה מ' ש"ס לו לגבול עיטת מבניו בעברה ח"ך לטרות
עד ד' מילין להטביל כליו ולפי זה לא קפ"י לפניו ולאחריו
מגבול דלוי גרילות להשכיר רגל דרך לעשות לו עיטת ונראה
כפירוש הטרך דפ"י אס' י"ג הגל העושה עיטת בעברה בחוק ד'
מילין ימתין עד שגיע לאותו גבל ומיירי בזהם ההולך בדרך ומיח
מה שפירש בערוך"ל" להפלה להחוק ידיו להפלה אין נראה הכיני דמי
א"י דמטא זמן כל"ה לא לייט עלה ס"אכ"י בברכות ודף ט"ו. אמרן דמהדר
לאמיא בערין לאותו דכתיב ארצן בנקיון כפי כל מיני דמקני ואין
לא מטא זמן לתפלה מאי איר"י מ' מילין אפילו עובא נמי ונראה
כפירוש הקונטרס דלענין להסתכל בעשרה איירי ותימה לאמאי לא
תשיב עבודה דכספון ועוד לתאן חדשי עבודה אמאי לא חשיב
חדשים רים דפרק"ל איפור וי"ד דג"כ. ו' עבודה המיל ו' ומחלה
ר"ס ור"ס פ"י לתפלה לבדו תתפללו לע"פ דקדיל"ל (תק"ק דף ק"ה):
כרבי יהודה בן במיהא טבור מורה ה"מ ללמוד ולק"י אבל לתפלה
שלא אי נמי לא כפירוש ליה דרבי יהודה בן במיהא ולפירוש ר"מ
ינחה דלא חשיב עבודה דלא חשיב אלא ה"ך מלחא ח"י ענין טברה
מאן דחשיב עבודה שפיא כמו מענין טברה שטרה העור מן
העומה ולפי חשיב לה לא חשיב אלא דשגשמי רים:

מקור

מים לפניו כד' מילין הולך לשם וטעל את ידיו (פסחים חו.א.).

וקאמער ליה ר' יוחנן כל זמן שיוני. ואפילו לאחר שזמן דבהנקה נמי נמשל מילתא דחדא הוא דבניין ו"ה"ק ר' יוחנן בנן שזמן שפיר קאמרת דהדין דך אכל הנקה לא הוחר לפחות דאם פירש שמוך שזמן לא יהא דך אלא להוסיף אפילו לאחר שזמן: **או דילמא עולא בן שנטו קאמר.**

אכל הנקק לא מעלה ולא מוריד וקאמר
 ליה ר' יוחנן אף הנקק גמי בעיני:
 כל זמן. משמע להוסיף: בא: אל
 חקיעוטי. להשיב לי ממנה: שכלשון
 יסיד אני משנה זושה. משנה לא
 כלשון חסם משנה שאני אומר אלעזר
 בן יהודה אומר דענויה: הממשב
 דבדב שאין דרכו לחסול כגון לחסול
 למחר דבר שאין דרכו לכך כגון חלב או
 להקטיר למחר דבר שאין דרכו להקטיר

וזמן שיונק או דלמא
 בין יונק ובין שאינו
 בן שנתו והוא שיונק
 וזמן שיונק ואם איתא
 ש"מ⁶ בעא מיניה
 עור הראש של עגל
 ליה אינו מטמא
 ירו אלו שטורוהיה

עגל הדין יא"ל אל
אני שונה אותה
עולה להקטיר בזה
חוז למקומו פסול
ו פגול וחייבין עליו
איש אבלום אומר
ר' שמעון בן יהודה
משום רבי שמעון
עוד הראש של עגל
הוא חלל וכל שישנו

חכמים לפנינו עומאם. שהוא כבשר
שלנו מנינו כאן ישנו צבאמה טטורה:
הביוא עור זים הבושאם. של מקבה
במקתא וזו שלמשים והאי דלמ מנייה
ביראם כי הק ממשו דלמיה צבולה
ומתא צבולה קאי. אלמא האי תנא הוא
דחשי לכו כשר אלל מ"ק לא קרי
כשר אלל עור שחמת האליה
למוריה: עור הפרסות ממא. ואלה
עור שעל עמם השוק מן הקסולים

עד הארכובה: רכובה הנמכרת עט
הראש. כל עור שעל עטש השוק
מרכובה מתחמונה שחומים בשעת
הפסעת צהבה: עטמים. ה"א
יתירא קדריש: לרכוב. עורות שרצים
הרכין שיהו כבשר ומחאי ה"א יתירא
נמי רביען (לעיל ק"ק): צירן ורועטן
וקופים שלהן ועור הכך נמי אימת
בדיהיווה מפי מנייהו מפקת איבו נמי
לזכלא הוא: האי הטמאים נמר
דחשניהו לכזוהו נמי: דאפסוק
הענין. וקא חלף האי אלה אלה
אקרב נמרלה האקרב והבא והלטהו
והאומט והנשמת אלה הטמאים וגו'
ולאו אקרב קמא דלמינהו האמור
כסוף פסוק ראשון הפסוקו לומר
שאין מין אחד אותן האמורים כפסוק
ראשון תולקם מהאמורים כפסוק

השני: **ולישב נמי**. צמחתינין: **תנשמת**. דהא איהו נמי בקרא בתור
 חמי: **רב טגא** הוא **ומני תנשמת**. רב דמשמי למיכו הפסק
 אלמא הטמאים אכל הוי דקרא בתרא קאי תנא הוא ומני תנשמת
 געוורוויסין צבשנן: **הני דידן סבר** **הני כרבי יהודה**. כלומר לא
 יליף טעמא מהטמאים אלא ממכבד דגישתא כל שאין ממע בעורין
 שהוא רך ואין לו ממש עור קרי בשד כרבי יהודה דאמר הלטאה
 בחולדה אלמא לאו אקרא סמין והאי דלא מוירי ליה תנא דידן
 בהלטאה בזה פליגי תנא קמא אבא: **גישתא דידה** **ללא** גישתא
 הוה ורבי יהודה סבר גישתא סבא: **שטלסא**. לשון טלא. אלמא
 מדין שטלסא ממורת גשר ונמה לתורת עור בטלה והאי נמי
 כיון ששטסן לפני הדורסן או שסרכן על רגלו להליך בהן אף
 על פי שלא הליך: **טלסא**. הוי מעשה לבטלו: **בא (עבוד)**
לבבל. הלוי שיסמו צבטרה והוא שמיר לבצל הבית ומקרי למים
 להטביל בהו יעריח עצמו ארבעה מילין עד שיגע ארבעה ויטביל
 ויותר מחלן אין עליו לערוח מן הסמא אלא אם כן חתן לו בעל
 הבית שבר הליכה: **ולתפלה**. המהלך בדרך וגמר בלבו ורואה
 ללון מצודה יום אם יש בית הכנסת לפניו עד ארבעת מילין
 יעריח וילך שם כדי שיתפלל: **ולנטילא ידיס**. לאחריה ואין לו
 מים ויש מים לפניו לטוף ארבעה מילין ימחין עד שיגיע למים:
 א"כ

איצו

מסורת הש"ס

(א) פסחים פד. (ב) לעיל
 טז: ודף עו. (פסחים שם
 לקמן קלז.). (ג) וסבת קז:
 וישיב: (ד) וישיבין (ז)
 (ה) גרי הערוך אמר רב דמי
 מנה דדקו ויט' פ' גיטתא
 הוא חמשה עשר דבא דא
 חזקא דא שטות פ"ה ע"ה
 גיטתא א"ל. (ו) וסבת קז:
 (ז) פסחים מז. (ח) ויט'
 אמר ר' אבהו ר' עקיבא ר' ינאי
 אחא צערוך ערך גבל א"ל.
 (ט) ובכרסו טז וזה נה
 פסחים מז. (י) ערך גבל
 א"ל. (לפנינו שם אחא
 ער חבדא). (ל) ויחיה חסנה
 בבית עמי. (מ) ויחיה חס'
 בריטא עכ: (נ) ויחיה חס'

דה אור השלם

ו. אלה הטמאים לכם
בכל השרץ כל הגוע
בהם במתם יטמא עד
הערב: ויקרא יא לא

זליז הש"ס

תוס' ד"ה לנבל ב"י
הטרת המל' ו' ומחצה
רים. מלחמה ביוםא דף סו
ע"א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הממשב וכו' ולא למגל עד שיחשב לאסול למחר: (ב) תוס' ד"ה למיטבו וכו' סברה הוא לאיקומי. ג"כ פ"י ה"א דהטמאים: (ג) ד"ה כר יהודה וכו'. ג"כ ופ"י כמה שכתבו התוס' ר"ש פרק שמינה שרלים:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] נמ' כמה מי עבוד.
 נ"ב מי' שם ובפ"ד שם
 הלכה מ': ב] רש"י ד"ה
 עבוד לגבל. נמחק מלת
 עבוד:

יָמָה מְקֻבָּצֵת

א תיר הטמאים. יב
 עתם בביתור דר
 ע"ב: בדרגתי המהפכ
 לאכול למחר בדבר שאין
 למחר כגון אגוז
 דבר דבר שאין דבר
 לאכול כגון חלב: **ג** א
 עת המעלה היא מחשבה
 אל הפסח אלה לפני:
ד למינהו הפסח הענין
 אלא קרא האי הטמאים
 ולא אקרא בשרא הטמא
 והבשר והטמא והחוטט
 והטמא אלה הטמאים
 וגו' אלא אקרא אטא
 הדיינו החולד העובר
 וחצו למינהו יש שלח ע
 ואז ערן מטמא כבשר
 למינהו הטמאים: **ה** ולפיכך
 ראשון הפסח: **ו** אלא
 אל הוה חטא בריבויא: